

værende Tilfælde have været rette Bjergere (N. Winther: Hør!). At de ikke med egne Hænder have bjerget Lommeret ind til Stranden, men at det er opfyldt af Bølgerne, kan ikke med Rette indvendes imod dem; thi det er jo det Almindelige ved Indbjergninger af Lommerladninger. Det hører derimod til Bjergningen, at Godset bringes saa langt op paa Strandbredden, at det ikke udsættes for atter at bortskyldes, at det lægges saaledes i Sikkerhed for Havet, at der Intet derfra er at befrygte, og, efter de foreliggende Data, synes mig, maa man antage, at dette er skeet. At bringe Godset videre til andre Steder, hvor det bedre kan conserveres, begyemmere forauktioneres o. s. v., hører ikke til Bjergningen; thi, inden dette skeer, er Bjergningen allerede tilende. Men desuagtet troer jeg dog, at der er forskjellige Oplysninger, som der endnu trænges til i den foreliggende Sag. Det er saaledes endnu ikke klart, hvormed meget Arbejde Waag-Beboerne have anvendt paa denne Bjergning, og — hvad jeg anseer for ikke mindre væsentligt at faae oplyst — ei heller er det klart, af hvad Beskaffenhed den paaberaabte gamle Sædvane er, hvorefter der forlanges $\frac{1}{3}$ af Auktionsbeløbet i Bjergeløn. Er nemlig, saaledes som Udvalget antager, Norske Lovs 4de Boges 4de Capitel endnu den gjældende Forkrift for Færverne i Strandingstilfælde, alene med den Modification, som skyder af den analogiske Anvendelse, der kan gives Frdn. af 28de Decbr. 1836, saa maa der skielnes imellem mange forskjellige Ting. Om der følger levende Folk med Godset eller ikke, om Godset findes paa Strandbredden eller paa Søen, om det findes i Sunde eller andre Steder nærved Land, eller det, saaledes som det hedder i Norske Lovs 4—4—5 i Slutningen „i aabenbare Sø udenfor alle Land“, for alle disse forskjellige Tilfælde har den norske Lov givet forskellige Regler, lige saavel som Frdn. af 28de Decbr. 1836. Anvendes disse Regler paa det her foreliggende Tilfælde, saa er det rigtigt, at der er givet Waag-Beboerne $\frac{1}{3}$ af Auktionsbeløbet af det Lommer, som de have bjerget i Sundet mellem Strøms og Waag; thi, selv om denne gamle Sædvane ikke eksisterede, saa vilde dette alligevel have Hjemmel i den norske

Lovs 4—4—5. Der kan efter min Formening heller ikke erindres noget Væsentligt imod, at der er givet Vestmanhavns Beboere $\frac{1}{3}$, for at transportere Lommeret fra Uren til Auktionsstedet, da den Forffjel, som er imellem denne tredie Deel og den Betaling, som de efter Arbejdet skjøntes retlig at tilkomme, ifølge Betænkningen sees at være saare ubetydelig. Det er derefter ligeledes rigtigt, at Waag-Beboerne deraf have faaet deres Anpart, som sees at være 122 Rbd., men, hvad jeg anseer for at være urigtigt, det er, at der ikke er givet dem aparte Betaling for alt det Lommer, der har ligget paa Uren, og som de maae ansees for at være de rette Bjergere af; men, hvad Betaling de derfor tilkomme, det maa efter min Formening være at afgjøre efter norske Lovs 4—4—4, og derefter vil det ikke ubetinget være at bestemme til $\frac{1}{3}$ af Auktionsbeløbet, men i Forhold til Leiligheden, Godsets Værd og den med Bjergningen forbundne Fare og Møje. Det er altsaa disse to Punkter, som jeg fornemmelig troer bør oplyses, for det Første, hvormed meget Arbejde der er anvendt, og for det Andet, af hvad Beskaffenhed den her omhandlede Sædvane er.

Indenrigsministeren: Naar Indenrigsministeriet modtager en Sag, som er henvist til samme fra det høitærede Thing, saa er det naturligt, at det er Ministeriets Pligt, hvor der handles om en Undersøgelse af foreliggende Facta, at see disse Undersøgelser iværksætte saa fuldstændigen som muligt; og det skal jeg gjøre. Dette er ogsaa det, som Udvalget, og blandt Medlemmerne i dette ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Færverne, har villet, men jeg havde meget ønsket, at der forøvrigt foruden dette og det meget grundige Foredrag, vi nys have hørt, ikke var fremkommet Videre i denne Sag. Den ærede Rigsdagsmand for Færverne har imidlertid fundet for godt at benytte denne Sag til meget nærgaaende Optringer imod Amtmanden for Færverne, navnlig paa Grund af, at Amtmanden skulde have gjort sig skyldig i en urigtig Opgivelse ved at have sagt, at han kun havde eet Document til Meddelelse for Lagthinget, nemlig Ministeriets Resolution, medens han havde flere. Saavidt jeg opfattede selve Referatet,